

TÝPKO

1.11.2005

228

Úvodníček

Musím říct, že jak nám počasí v létě nepřálo, tak podzim se opravdu daří. Je prostě krásně, sluníčko, spoustu barev a jen by to potřebovalo trošku delší dny.

Blíží se první jednodenní výlet tohoto podzimu. Proběhne v sobotu 12.11.2005 a jste na něj všichni zváni. Též jsou zváni vaši kamarádi, rodiče, prarodiče, no prostě všichni, koho si chcete na výlet vzít. Podrobnější informace o tomto výletě

získáte na www.kocovnici.cz

Též se podařilo nechat dodělat oddílová trička. Jak si je pořídit vám rádi sdělí vaši družinoví vedoucí.

Dále bych chtěl informovat, že se tento měsíc objeví přihlášky na jarní prázdniny. Jede se opět do Pasek nad Jizerou a bude se sjezdovat i běžkovat. Takže již zapřemýšlejte, zda s námi i tento rok pojedete.

Kosa

Za Habartem z Lopaty

To bylo tak:

Jednoho dne na podzim, dejme tomu v pátek, se dvě skupiny dějepisných pracovníků, které se nazývaly Historici a Boží výzkumníci, vypravily rozrešit stále nalehávější a veřejností velmi sledovaný problém. Cílem bylo objasnit osud pokladu loupeživého rytíře Habarta z Lopaty, který do roku 1411 sídlil na hradě Lopata a téměř každý den loupil a raboval ve svém okolí. V onen osudný rok 1411 byl hrad Lopata dobyt, ale Habart z hradu unikl (některé prameny udávají, že šlo o útěk, jiné, že byla sjednána jakási dohoda). Následně o Habartovi není po několik desítek let slyšet, až se objevuje zcela chudý kdesi na Šumavě. Kam ale zmizel všechnen ten lup?

Po příjezdu do oblasti Habartova rádění byla již tma, a tak byl začátek výzkumu odložen na další den. Utábořili jsme se v lese a hned se začaly dít divné věci. Po lese se míhala světla světlometů až nakonec, přesně o půlnoci, přijelo auto až k našemu nocležišti, z nějž vystoupil nevlídný pán, kterému se nelíbil ohníček. Argument, že jsme vědci ho však obměkčil. Další den se přišel ještě podívat, jak se zahajuje takový výzkum. A pak už jsme se vypravili vstříc záhadě Habartova pokladu.

Nejprve bylo třeba přeložit staročeské zápisky z Habartova deníku, které byly získány archeologickou činností, do současného jazyka. Když tu náhle – co to? Muž v podivném plášti. Po chvíli se ukazuje, že jde o ducha samotného Habarta z Lopaty!!! Tím se mnohé vyjasňuje, ale jiné zas zatemňuje. Strach z jeho palcátu nám nedovolí zdržovat se v jeho blízkosti, a tak utíkáme, co nám nohy stačí. Ouha, bez věcí, to byla chyba. Nezbývá, než se pro věci vrátit, ale jak na to, když je střeží Habart se svým palcátem??? Provedeme to istí – maskujeme se za běžná lesní zvířátka a kořistíme věci. Vyšlo to! Pokračujeme dále v cestě a přemítáme nad novými poznatky. V tom se zas zjevuje duch Habarta a zuřivě se blíží. Naštěstí s námi chce uzavřít dohodu: my necháme jeho poklad a on nás nebude strašit. Budiž tedy. Habart jde pak chvíli s

námi a my této chvíle využíváme k výzkumu – zjišťujeme, co Habart kradl v pondělí, úterý a tak dále. Přicházíme do Tymákov, nabíráme vodu a kousek za vsí hrajeme hru na zlouny a dobrouny. Pak ještě předvádíme Habartovi naše frisbee umění, protože nemáme rapíry, abychom svedli pravý středověký rytířský souboj. Habart totiž už dlouho neviděl pořádný zápas. Jdeme dál a blížíme se k oblasti, kde hlídají zlí Habartovy duši. Musíme

nenápadně proniknout – uff, dřina, ale pronikli jsme. Přicházíme do vesničky s nechutnou vodou a fotbalovým hřištěm,

kde se právě odehrává jeden ze zápasů okresního přeboru. Hraje, tuším, třetí v tabulce s pátem. Zástupce kameróna neodolal a rozhodl se natočit několik sportovních záběrů. Po chvíli zmítavých obrázků kamera pro jistotu vypovídá službu. Nedaleko od opravdického zápasu po chvíli rozehrátáme vlastní souboj ve hře, kde je hlavní protagonist ovládán nohami. A zvolna nastává večer, tak jdeme najít nějaké to místo na spaní. Předtím ovšem ještě spácháme drobnou zradu – výzkumů už bylo dosti, je třeba najít poklad. Ale Habart je stále dosti silný na to, aby nám v tom zabránil. Dovídáme se, že velká část jeho síly se ukryvá v jeho palcátu. A tak hurá na něj a zabavit mu to. Jako vždy – úspěch. A pak už spát, zítra se vydáme za pokladem a na Lopatu.

Probouzíme se a hle, nedaleko Habartova pokladu – bojové schopnosti dějepisných pracovníků alespoň přijdou k užitku. Pozůstatky středověkého vojska s oslabeným Habartem v čele nemají nejenmenší šanci. Poklad je náš, vyrážíme na hrad Lopata, kde bádal náš předchůdce F. X. Franz. Cestou ještě potkáváme „drážní těleso“ – nejspíš využívané v době

Habarta ku transportu uloupeného materiálu, protože kolej dříve vedly až k úpatí hradu. Na hradě Lopata nacházíme pozůstatky staré brány, kterou již zminovaný F. X. Franz znovu na začátku

dvacátého století sestavil, aby ji pak během dvacátého století zas někdo rozbrouhal. Lávka je dosti prohnítlá, ale kdo se bojí, nesmí do lesa ani na hrad. Uvnitř hradu je ještě podivná d'oura a – Habart. Zesláblý, ale stále dosti děsivý. Naše kouzelná zaříkávadla ho navždy zbabují prokletí, Habart padá kamsi dolů, dolů... Zbyl z něj jen plášť a pásek. Odcházíme z hradu a zde musíme své vypravování ukončit, protože ačkoliv jsem byl členem Božích výzkumníků, kteří nebyli tak dobrí jako Historici, byl jsem povolán na další záhadu.

Kokeš

Historka magistra vitae

Asi to tak bude, je to cejtit všude... přichází podzim, pak to bude zima, jaro, podzim, léto, zima, jaro, léto... atd. Kdo si to má pořád pamatovat, že jo? Tak tímhle výletem se podíváme do té teplejší části roku. Tedy podíváme se do léta, na první výlet po Nočňáku (neboli po Nočním pochodu), kdy se odehrál tento výlet.

Ročník 1999, myslím, že je to z jižních svahů odněkud z Posázaví.

A ještě k tomu, že ne každý si pamatuje, co se kdy dělo a děje. I o tom je velmi poučný příběh, který z dávných časů

Temna do naší oddílové kroniky spředla sudička HU-HU-HU-Hudlička.

V pátek jsme se sešli před klubovnou, následně i na Hlavním nádraží, odkud jsme vyrazili směr (Toto je první místo, které je vynecháno – důvod je teprve nutné vypátrat.) Z toho města jsme kousek ušli – někteří velmi těžce, že ano Čárlí? Ale na místo jsme zdárne došli a rozdělali oheň, ke kterému se sesedlo pár lidí a kecalo. Po chvíli šli všichni spát. Ráno se zabalilo, nasnídalo a šlo se prozkoumávat okolní krajину pod vedením (s)vůdce Kokeše – obzvláště zajímavé to bylo u jedné vesnice, že které jsme měli druhý den vyjíždět. Kokeš nám tam nutil, že na pravé straně silnice je potok. No nic, do kamenolomu jsme nakonec přece jenom dorazili.

(Začíná se to rozmotávat: vypravěč byl Kokešem jakožto (s)vůdcem pravděpodobně zhypnotizován, protože obětí byla vnučena

představa potoka, aniž by tam potok byl – následkem toho si oběti zapomněly pamatovat názvy měst a obcí, kterými prošly a které tam naopak prokazatelně byly, ha a je to venku!) V lomu jsme se stihli umazat štěrkem, kterého bylo okolo na hromadách plno. Po dostatečném vyblbnutí jsme se odebrali do nedalekého

– dokonce. (Další oběť, které to pravděpodobně trvalo déle, než se vzpamatovala z Kokeší hypnózy) A tak se hrálo, kecalo, zpívalo..., když se dohrálo, tak to většina zabalila, ale Pucek hrála veselé dál. Čárlí, no raději nerozebrat, co kdo dělal. (Pravděpodobně další a silná dávka hypnózy)

lesa, kde za nedlouho vyrostla pařeništata (další důkaz podivných okolností výletu) a zaplál oheň. Ten byl ovšem za nedlouho uhašen deštěm. Z toho logicky plyne, že přšelo – lilo jako z konve. (V tomto místě se Kokešovým obětem začíná vracet paměť a logický úsudek – hypnóza povolila.) My jsme se (asi Pantěři) tísnilí pod Bužím pařeništěm (Paměť už je zase docela v pořádku, autor si pamatuje i na jména.) Čárlí už byl schopen hrát na kytaru

Ráno mě čekalo probuzení, jaké jsem opravdu nečekala – probuzení smradlavými ponožkami – ty byly ještě navíc moje vlastní! Snad od Kosy nebo od koho jsem se dozvěděla, že Kokešovy ponožky ve smradu absolutně vítězí. (Tak, dámy a páновé a je to jasné!!! Zdrojem hypnózy, které všichni podlehli byly KOKEŠOVY PONOŽKY!!! Kokeš sám samozřejmě je na své ponožky zvyklý, a tak této hypnóze nepodlehl, ale na ostatní

členy fungovala stoprocentně!) Jinak se kromě snídání a balení nic zvláštního nedělo. (Zde si můžeme jen potvrdit naší hypotézu: Kokeš po probuzení vyndal nohy s ponožkami ze spacáku, popř. se je snažil

načerpat do svých (opět nespolehlivých) pamětí, anebo se jimi alespoň nakrátko pobavit. A z podzimní listopadové deprese nás hravě vytáhne Bužu a jeho vyprávění nejen o sobě, ale mimo jiné i o legendě

nacpat Puckovi do nosu, jak dokazuje poznámka na konci stránky, a tím znova zamořil své okolí a pisatel si zase na nic nepamatuje.) Pak už jen následuje cesta do Prahy a rozchod do svých nezamořených příbytků.

Ministerstvo zdravotnictví a Ministerstvo životního prostředí varují: nikdy se nepřiblížujte ke Kokešovým ponožkám, je to zdraví nebezpečné!

AnežkA

zvoucí se Taška.

Nuže, Buže, povídej a přeháněj
Tak já jsem teda musel nějakou

tu přezdívku dostat, jelikož jsem byl druhý Petr Šmejkal v oddíle a museli nás od sebe odlišit. Ale jinak si ten den, kdy jsem dostal přezdívku, pamatuji naprostě přesně. Tehdy jsme jeli na pololetky běžkovat do

Liberce, někdy v devadesátosmým (podle Týpka), nevím, co to bylo za den, ale počasí se vydářilo, spoustu sněhu, prostě běžkařská idyla. No a večer jsme se vrátili zpátky do školy a jak už to tak večer bývá, šli jsme spát. Bydleli jsme v klasické školní třídě, na podlaze bylo lino (naštěstí ne koberec). Ráno mě probudil podivný pocit. Ted' radím lidem se špatným žaludkem, aby už dál nečetli. Stačil jsem se pouze naklonit pryč od věcí a od

Přezdívčárna

aneb Buží vyprávěnky

Vítám vás, vážení zvědavci, dnes vám opět zpřístupním informace, o kterých většina neví a nikdo nemluví. Byla by škoda, aby tyto pikantní střípky z přezdívkové historie zůstaly nepovšimnutý ležet v nespolehlivých paměťích nositelů přezdívek, a tak bude lepší je pro jejich záchranu uchovat ve spolehlivém Týpku, odkud je můžete

vedleměspících a začal jsem blinkat. Vyzvrazel jsem asi tak dva litry vody nebo něco jí podobné, ta se pomalu rozlévala po místnosti a trvalo dlouho, než jsem se vzpamatoval a uvědomil si, že to asi nebude sen. Poté jsem to všechno uklidil a jelikož mi nebylo moc dobře (ti, co předtím přestali čist, už zase můžou), nešel jsem s ostatními na běžky, nýbrž jsem zůstal ve společnosti těch, co lyže neměli, jakožto i těch, kteří měli zlomené ruce a nebo byli jenom nemocní, například: Kastelán, Kosa, tušímže Hudla a snadještěmožnáněkdo. A s nimi jsem pak šel snad do zoologické zahrady nebo do botanické, už nevím. Ale to už moc odbíhám od tématu, hlavně to nikoho nezajímá. Tak předtím, než jsme někam odešli, jen jsme si tak hověli ve školní kuchynce a pekli si hermelíny na

topení. A teď přijde jádro věci. Kosa se mi pořád smál, že jsem strašně zelený - zelený mužíček. V tom vykřikl: „Mužumbura“, snad od slova mužíček a

nebo jsem mu špatně rozuměl. A v tom se ozval znalec všech Básníků – Kastelán: „Bužumbura“. Vzpomenu si tak na Mirečka a jeho dědečka, který byl z Bujumbury (čti Bužumbura; hlavní město Burundi v Africe). A od té doby mi to zůstalo.

Netrvalo dlouho a došlo Hladem a Čudlou ke zkrácení na Bužu.

A školní přezdívký?

Snad jenom na základce to byl Šmejky (podle mého skutečného jména) a nebo Stynky (objevovalo se naštěstí velmi zřídka; v překladu Smrdutý, Smradlavý) a to ne, že bych smrděl, ale protože: „Šmejky, to zní jako Stynky.“ Doufám.

Vymyslel jsi někomu přezdívký?

No, vymyslel, spíš jsme příšpendili s Gimlim Taškovi Tašku. Vlastně jí vymyslel Hžebík. A to když na táboře, na jednom z výletů, takhle při obědě, krájel ještěneTaška (předtím to byl Roman) chleba a málem přeřízl pytlík, ve kterém prodávají mléko. Když se mu to samé přihodilo podruhé, Hžebík to už nevydržel se slovy: „Ten nůž už zase sáhl na tu tašku.“ Samozřejmě, že mléko začalo samovolně vytékat ze vzniklé díry. A pak už je to všem jasné.

Bužovo poselství čtenářům:

Ani ne. A nebo jo. Tímto zdravim všechny čtenáře Týpka. Mějte se famfárově.

A to je pro dnešek vše, přátelé. Komu to nestačilo, nechť se těší na prosinec, to nám přijde vyložit karty na stůl Pucek. A tímto vás vyzývám, máte-li nějaký tip, jak by mohla Pucek vzniknout, svěřte se do bedničky B (na klubovně) nebo na morce@kocovnici.cz. Kdo to odhadne správně, bude odměněn. Autoři Pucka samozřejmě nesoutěží, ledaže by mě uplatili.

morce 1/5, Buž 4/5

Co se děje na kolejích

Tímto známým nadpisem vás tu po měsíci opět vítám. Dnes vám toho moc nerěknu, jelikož mi ani vševedoucí internet s touto problematikou příliš neporadil: „...úzkokolejná železnice vedla hradním areálem...“

Kdo se zúčastnil výletu do okolí Rokycan, aby našel poklad rytíře Habarta z Lopaty, tak se ke konci putování prošel po cestě, která svým sklonem a vedením byla nanejvýš podivná. Připomínala totiž nám nechvalně známé drážní těleso! Už když jsme se blížili k Nesvilkému rybníku, zřeli jsme, že přes potok tu vede jakási hráz, avšak dost nepřirozeně zaoblená a

uprostřed „protržená“ a na druhé straně se stopami po pražcích. I nelenil jsem a doma nahlédl do vševedoucího železničního atlasu. To, co jsem v něm viděl je na

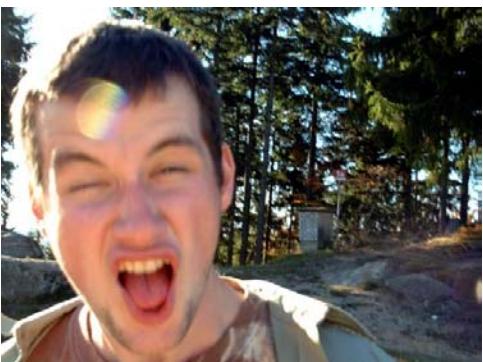
přiloženém obrázku. Číslo 760 nám říká rozchod v milimetrech, což je mimochodem stejně jako na Jindřichohradeckých úzkokolejkách a číslo 03 v rámečku odkazuje na vysvětlivku 03, kde jsem se dočetl cenné informace: „Lesní železnice Lopata byla dlouhá 3 km.“

Pro méně orientované dodávám, že ze zastávky Kornatice-rybník jsme odjízděli domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny...

Ikarus

Fotobludy

Milí čtenáři, přeji vám příjemné čtení, ať už sedíte u nás ve studiu nebo doma u televizních obrazovek. Dnes tu máme pouze krátkou zprávu převzatou z týdeníku Hlas Krakonoše:

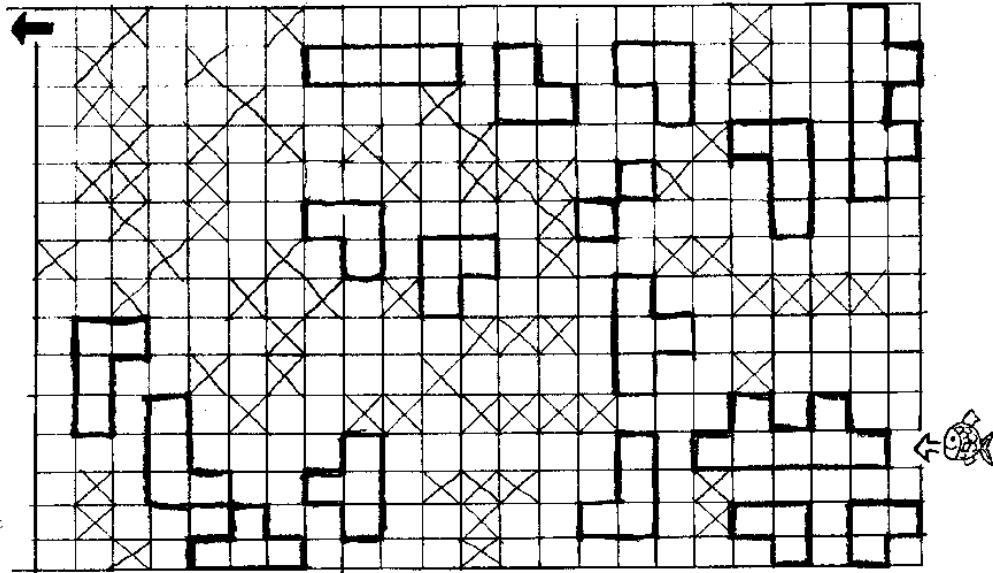

„Pořádnou paseku nadělala v Pasekách nad Jizerou kosmická loď velikosti tenisového míčku, která se

zničehonic zjewila poblíž jedné z chalup. Majitele lodi se nepodařilo vypátrat, z přítomných místních se k ní nikdo nehlásil. Toto UFO se nejenže pohybovalo

napospas neznámé lodi, došlo k nečekanému obratu. Krátkozraký děda Přitopil nezbedné UFO odchytil a urožnil na ohni, domnívaje se, že se jedná o malé

Pomozte rybičce proplout bitevním polem. Nesmí vlézt do lodi (jsou označeny tlustou čarou), ani na pole, kde proběhl útok (proškrnutá polička)

nepovolenou rychlosťí, ale dokonce odmítlo předložit platný pilotní průkaz. Nemluvě o tom, že setkání s tímto objektem způsobilo několika náhodným svědkům těžký šok (viz. foto – v záběru vidíte také UFO, bohužel však trochu rozmazané) hraničící se zástavou srdce, v jednom případě dokonce došlo k zástavě hodinek. Z tohoto důvodu bylo vesmírné plavidlo opakovaně vyzváno k opuštění prostoru obce, na což vůbec nezareagovalo. Ba co víc – dokonce začalo bourat beton! Podle toho někteří svědci usoudili, že se nejedná o UFO, nýbrž o horníka se sbíječkou, což se však zdálo dosti nepravděpodobné. Když už to vypadalo, že Paseky budou vydány

prase. A tak byla záhada ufolamu opět vyřešena.

Marcel

Vynálezy

Chcete-li se dozvědět, kde se vlastně dozvítíte, jak na tom jste oproti ostatním družinkám ve vaší vynálezávě činnosti, neváhejte a čtěte tenhle článeček. Hlavním zdrojem informací je internet, konkrétně všem jistě dobře známá adresa www.kocovnici.cz. Od listopadu tam na titulní stránce najdete tajuplný graf v posuvném okénku. Kdo má v grafu delší sloupeček, je na tom lépe. Sloupeček ukazuje, jakému roku přibližně odpovídají vaše znalosti. Kdo bude na konci roku

nejblíže letopočtu 2000, vyhrál. Když budete chtít vědět nejen, jak na tom jste, ale také jak dopadli ostatní v jednotlivých soutěžích, klikněte na obrázek grafu a hle – zjedí se vám podrobnější výpis. Každá družinka má svoji barvu, Kamzíci mají oranžovou, Zubři zelenou, Tygři modrou a Gepardi zatím barvu nevybrali, takže mají

1.	Zubři	133
2.	Kamzíci	132
3.	Gepardi	98
4.	Tygři	81

Kokeš

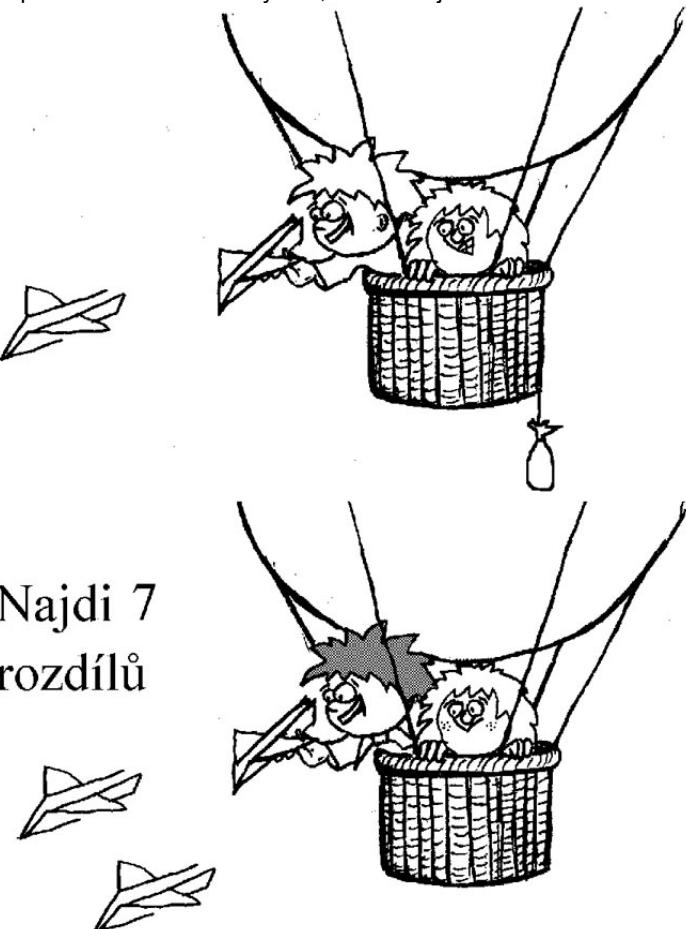
Bodování

A jako vždy na závěr tu je bodování. Leč tabulka vás možná trochu překvapila (či překvapí, pokud jste ji ještě neviděli). Ano, ano, vyrobili se v ní nové šelmy, a že jich je! Máme tu gepardy z dejvické Svobody a tygry z řepského Wericha. Pozor, nepleňte si tygry tyto a loňské, jsou to zcela jiná zvířátka! I Helmut již je také zde naprostým kamzíkem.

Co z toho všechno pro vás plyne? Více soupeřů, tedy tužší boj. Proto chodte na schůzky, jezděte na výlety, noste kroje, pomůcky, dělejte odborky, prostě sbírejte body, kde to jde.

z bodcentra se loučí Bužú a Vigo

Najdi 7
rozdílů

zkrátka tu čtvrtou v grafu. A abyste nemuseli teď hněd spěchat k počítači, prozradím vám, jak na tom jste po vynalezení kola, zrcadla a vah:

DRUŽINY

1 Kamzíci
2 Zubři
3 Gepardi
4 Tygři

31
16
11
9

11 Žalud (TY) 12
12 Radka (KA) 10
13 Viktor (GE) 9
14 Stáňa (TY) 8
15 Bart (TY) 8
16 Lišák (TY) 8
17 Nic (TY) 8
18 Filip (TY) 8

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý
1 Jake (KA)
2 Helmut (KA)
3 Kazach (KA)
4 Anča (ZU)
5 Ajdam (KA)
6 Chrob (ZU)
7 Sebík (ZU)
8 Eda (ZU)
9 Michal (GE)
10 Bobeš (GE)

82
59
45
42
35
27
25
23
19
14

19 Karolína (TY) 7
20 David (TY) 7
21 Honza (GE) 7
22 Sára (TY) 6
23 Verča (TY) 5
24 Honza (TY) 4
25 David (GE) 4
26 Petr (GE) 4
27 Ríša (TY) 3
28 Matěj (ZU) 2
29 Kuba (TY) 2
30 Ája (TY) 2

KOČOVNÍK & OSMAK

